

#3

CITEȘTE!

PANTERA ROZ

Oana,

Un pompier vedetă

te scapă ^{cu} RĂBDARE ^{lângă}

POWER - Mame, până ^{la} cookies

BOWLING

TURISM CU PARADOXURI

Amber și Alex

„Atenție! TURISM CU PARADOXURI”

Cuprins

4	ADINA ROSETTI	IOANA PASCU	5
7-8	DAMIAN ROMAN	LUCA BUCUR	9
11	AMALIA MARCHIȘ	ELENA OANCEA	13
15-18	SARA NICA VÂNĂU	ANA BATOVICI	20-21
23	ANDRA CARATĂ	DARIA ANGHEL	24-26
27-31	ALEXA GHIGEA	RALUCA LUZI	32-33
34	PETRA PASCU		

Povești se pot scrie despre orice

Iată că am ajuns la finalul celor 10 întâlniri în care ne-am jucat împreună și în care am învățat multe... Despre femeile spartane și despre invazii extraterestre, despre porci pensionari cu doar trei picioare și clepsidre care repetă tot timpul „întoarce-mă, întoarce-mă”, despre cum cuvintele par să se repete în mod misterios atunci când le aruncăm în cerc, între noi. Am stat de vorbă cu tot felul de personaje, de la cel mai mareț vrăjitor din Lume (Gandalf, desigur) și până la actrițe de Oscar (Jennifer Lawrence), fără să uităm Scaunul nr. 13 din Ateneul Român, am inventat mașinării cu nume complicate (Insecto-Șoparlo-Mașina 9000) și am aflat cum arată o lume complet neobișnuită dintr-o țară neobișnuită de pe un continent neobișnuit ș.a.m.d.

Acum să trecem la lucruri serioase (pentru că așa le place părinților...) și să ne amintim că am stat de vorbă despre povești și ficțiune, despre ce înseamnă să ții un jurnal și cum se poate transforma asta în literatură, despre cum se ia un interviu (chiar și unui personaj fictiv), cum se jucau suprarealiștii de-a poezia (aici ne-am distrat de minune cu lipici și cuvinte decupate care s-au potrivit, ca prin magie), despre cum se spune o poveste în imagini, atunci când vrem să o transpunem în film.

Sper că ați rămas cu amintiri frumoase și sper să vă păstrați inventivitatea, curiozitatea și pofta de citit & de joacă!

Cu drag,
Adina

Lumea cu susul în jos

IOANA PASCU

Într-un oraș obișnuit dintr-o țară obișnuită, de pe un continent obișnuit, de pe o planetă obișnuită, cu case obișnuite, cu dormitoare obișnuite, bucătării obișnuite și toalete obișnuite, oamenii obișnuiți care aveau copii obișnuiți și școli obișnuite și servicii obișnuite trăiau o viață OBIȘNUITĂ.

Într-o zi care părea ca orice altă zi, se întâmplă ceva foarte ciudat: pământul se întoarse cu SUSUL ÎN JOS! Oamenii obișnuiți cu copii obișnuiți și școli obișnuite și servicii obișnuite, ce trăiau o viață obișnuită într-un oraș obișnuit, dintr-o țară obișnuită de pe un continent obișnuit, de pe o planetă obișnuită, casele obișnuite cu dormitoare obișnuite, bucătării obișnuite și toalete obișnuite, toate au devenit complet NEOBIȘNUITE!

Acum era un oraș neobișnuit dintr-o țară neobișnuită, de pe un continent neobișnuit, de pe o planetă neobișnuită, cu case neobișnuite, cu dormitoare neobișnuite, bucătării neobișnuite și toalete neobișnuite, oameni neobișnuiți cu copii neobișnuiți, școli neobișnuite și servicii neobișnuite ce trăiau o viață COMPLET NEOBIȘNUITĂ!

Și-așa au trecut 4 ani COMPLET NEOBIȘNUIȚI! Acum oamenii mergeau pe cer spre școli, bebelușii hrăneau mamele și copiii creșteau părinții, șoarecii fugăreau pisici și pisicile mâncau, în loc de șoareci, câini! În loc de mașini, oamenii aveau vapoare, iar în loc de vapoare, aveau avioane.

Dar într-o zi, o pisică neobișnuită făcu primul lucru OBIȘNUIT: mănă bobițe de piscică! Atunci APROAPE toată lumea a revenit la loc. Și zic APROAPE toată lumea, pentru că și acum mai sunt oameni neobișnuiți.

Insecto-Șopârlo- Mașina 9000

DAMIAN ROMAN

Într-o dimensiune alternativă, în care mașinile sunt insecte și insectele mașini, a fost inventată noua senzație numită „Insecto-Șopârlo-Mașina 9000” făcută de compania Iord (Ford + Insectă).

Matt și Josh au strâns bani pentru această mașină timp de doi ani și, după ce au cumpărat-o, au decis să-și viziteze bunicii, care trăiau la țară, într-un sat de nisip.

Acolo au observat că deja copacii miriapozi au înflorit, iar melco-trenul ducea miriapcalele spre oraș. Când au ajuns, toți locuitorii satului au rămas uimiți văzând mașina, mult mai mare decât ei și foarte performantă. Cei doi prieteni au coborât cu greu, folosind parașuta. Acasă la bunici, au mâncat câteva miriapcale și nu au observat cât de repede a zburat timpul, așa că s-au urcat, cu ajutorul unei pârghee, înapoi în mașină, și-au luat rămas-bun și s-au întors acasă.

Au parcat mașina în afara orașului, pentru că era prea mare, și au plecat cu un taxi spre casă. Acolo s-au hotărât să strângă bani pentru „Croco-Rechino-Avionul 10000”, un avion mic, care poate să fie și submarin.

Interviu cu Bob, călătorul în timp

Bob, cel care a inventat călătoria în timp, este considerat una dintre cele mai importante persoane ale lumii. El a călătorit în toate epocile umanității și are chiar și un dinozaur ca animal de companie.

Apartamentul lui este unul simplu: scaune, o masă și în mijloc mașinăria timpului. „Este una dintre cele mai frumoase și revoluționare mașinării ale lumii”, afirmă el. Pe lângă aceasta, are câteva tablouri cu poze din diferite epoci. Favorita lui este epoca de piatră. „Am vorbit cu oamenii peșterii și am călărit dinozauri, a fost una dintre cele mai tari zile din viața mea”, ne spune Bob.

El a creat această mașină pentru ora de istorie, ca să învețe mai bine. Nu credea că va deveni așa de popular pentru această invenție. „Chiar nu mă așteptam să fiu mai popular decât președintele S.U.A., de exemplu.”

Timpul acordat a fost scurt, pentru că Bob trebuia să se ducă în Grecia Antică, să se antreneze cu spartanii.

Ce-ar fi dacă... dinozaurii ar mai exista

LUCA BUCUR

Toată lumea știe că dinozaurii au existat cândva.

Ei au murit, din nu știu ce cauză.

Dacă ei ar mai exista, ar fi și bine și rău. Bine, pentru că: ai avea un animal de companie, ai avea o familie mai numeroasă, ai fi mai grijuliu și ai avea cu cine să dormi. Rău, pentru că: nu ai avea loc în casă, ar trebui să hrănești mai multe guri, ai avea nevoie de un pat mai mare, și așa alimentarele și supermarketurile ar da faliment și dinozaurii ne-ar mânca.

În lumea noastră, dinozaurii nu ar putea exista, dar ei ar putea exista în fantezia noastră, unde, dacă ne-am dori să avem un pat mai mare, am avea, dacă ne-am dori să avem mai multă mâncare și dinozaurii să nu ne mănânce, s-ar întâmpla!

Deci, dacă vreți ca dinozaurii să existe, gândiți-vă la ei și ei vor exista în fantezia noastră!

O poveste zburătoare

AMALIA MARCHIȘ

A fost odată un băiat pe nume Sven. Tatăl lui era tare rău, însă foarte bogat. Sven părea sărac, fiindcă nu avea încălțări, dar pe dinăuntru era un foarte bun povestitor. De câte ori le povestea copiilor din sat poveștile lui, tatăl lui se enerva și îi spunea să nu mai spună baliverne copiilor.

Atunci când tatăl lui s-a stins din viață, Sven a aflat că era putred de bogat. Primul lucru pe care a vrut să și-l ia au fost niște încălțări și niște pantaloni de aur. Acum Sven avea prieteni berechet. Dar într-o noapte, a calculat câți bani îi mai rămăseseră și a aflat că, dacă o va ține tot așa cu banii, în ziua următoare va da faliment. Dar lui nu-i păsa, acum avea prietenii! Ce dacă ar fi dat faliment? Tot prietenii îi erau.

În dimineața următoare, nu mai avea nici pantaloni de aur, nici pantofi, iar prietenii, când au aflat, au uitat cine era Sven. Pentru ei era acum un sărac oarecare.

Sven nu mai avea nimic. Își aminti că avea o barcă, de când era el mic. A pus barca pe apă și a început să plutească. Era așa de fericit că barca plutea și îl ducea departe, încât, stând așa întins în barcă, i se păru că zboară. Privind în jos, a văzut că barca chiar zbura, datorită unui balon care apăruse nu se știe cum.

În timp, Sven a priceput că trebuie să-și urmeze visul. Să spună povești. A descoperit că-i plăcea să compună povești cu prinți și prințese. Așa că a vrut să scrie o poveste despre viața lui, dar pentru ca oamenilor să le fie pe plac, trebuiau să fie și prințese... Așa că s-a hotărât să-și caute cu barco-balonul o fată pe placul lui. Și-a găsit fata potrivită: era chiar Fetița cu Chibrituri. S-a gândit că i se potrivește, deoarece amândoi au aceeași soartă – sărăcie și puțină magie.

Așa că Sven s-a căsătorit cu ea.

Credeți voi că Fetița cu Chibrituri a ajuns cu bunica ei în rai, dar de fapt a ajuns să trăiască într-un castel cu prințul ei, Sven!

Sfârșitul unei zile obișnuite

ELENA OANCEA

O zi obișnuită nu este așa de normală precum pare. Uneori este observabil, alteori nu. Uneori, o zburătoare îți poate mângâia auzul, uneori un radio dat prea tare te poate face să dansezi, uneori o mașină prea grăbită și o minte prea neatentă te pot face să ajungi lângă doctori. Uneori poți auzi bombe explodând, copii plângând, oameni urlând. Uneori, o zi plină de viață poate muri.

Mă plimbam gândindu-mă la ziua aceea. La ziua aceea care a început liniștit și s-a terminat mortal. La trecutul așa de apropiat, dar pe care doream să-l consider îndepărtat, deoarece era dureros.

Am fost găsită pe o bucată de casă. Ultimul supraviețuitor al războiului ce ne-a distrus țara.

Acum două luni

După o zi lungă, mă întorceam de la serviciul meu îngrozitor de obositor. Am ajuns acasă așteptându-mă să aud râsete, țipete și hârjoneli, dar nu am auzit nimic. Încet, am intrat în casă și mi-am găsit familia scăldată în lacrimi. I-am întrebat ce s-a întâmplat.

„Chiar nu știi?” au spus ei.

„Nu.”

În acel moment, fiica mea a urlat:

„S-a declarat război!” și a izbucnit în plâns.

M-am dus spre ea, am luat-o în brațe și i-am spus că nu o să pățim nimic. Trei zile mai târziu, pe casă a căzut un obuz. Dormeam și m-am trezit în largul mării, pe un scaun, într-o jumătate de casă. Toată familia mea murise.

Îmi doresc să nu-i fi spus fiicei mele că nu se va întâmpla nimic, îmi doresc să nu se fi pornit un război... Dar până la urmă nu am nici o putere. Sunt un rest de suflet plutind rănit în derivă prin mintea distrusă.

From Here to Eternity

SARA NICA VÂNĂU

Part I

Enemies, bunnies, betrayals, and fugitives

"And the bunnies were so smart, they started an evil task force that could take down an army with their bare paws"... No offense, but that's not the way to start a story, although it is a true beginning.

When the cute & cuddly bunnies were world's loyal pets, everyone would waltz in a pet-shop and set eyes on them, saying "Kawaii, cuddly-puff, be my forever!"... until now.

In a world we both know, there was a serious threat going on. The councilmen had many problems to deal with; a criminal called Ming-Kush, cries on anarchist symbols everywhere, serious brony maturation, and, threat number one, overweighed bunnies.

Sure, Ming-Kush was arrested. The graffiti was sponged and the walls became cleansed. Yes, the bronies growing everywhere on Earth were not a *threat*; it was luck unwritten in the stars for those who sold My Little Pony mini figurines. Yes, money magically started brewing for those toy shops, BUT IT WAS ENOUGH PONY OVERDOSE! Really, the bronies were surely not a threat to people... I just wanted to make it clear I hate purple ponies.

And the bunnies... they developed an intelligence that even the humankind cannot climb to; a kill to the Homo Sapiens.

"...And the bunnies were so smart, they started an evil task force that could take down an army with their bare paws"

That's where we were. Yes, the task force. No, no carrot mumbo-jumbo. Those demonic bunnies really wanted to be above the world. They invented a powerful, vicious, compact, A.I that... well, that served delicious, mouthwatering tea. Still, those bunnies oppressed the men, women, and children by... uh...

Chumps, if you want to hear the story, listen:

All this and that I told you happened 187 years ago, but no one knew; the bunnies' whereabouts remained hidden, isolated. They didn't even show up at a cunning social event that fired fireworks in the sky (no big deal). The light bulb was about to be invented but; it was already invented... by delightfully cute bunnies! In 1828!

Feeling the wet ground on their four legs, shivering in that bush...The bunnies wanted to start a war.

Why, you ask. If you were treated like a moronic ball of fur... what would you do?

Let's go back here, right now, to the fore. A lot of people and bunnies with very interesting stories, that you will be amazed of, ran away to a place where they could thrive in peace. As you can't touch the sky, being isolated, like the bunnies, may lead to... *mental damage*. But they were not alone.

But this place, this clan, this team... yep, you nailed it; the task force. The bunnies started gathering those other bunnies, that were no bunny material. Those men had great stories we can talk about from here to eternity. They open as many doors, and they had all the keys.

The Place, as they call it, was an old tavern. The rustic door always creaked and made an awful sound that one strange platypus from the task force merely made music.

Part II

Lies, sponsors, foster parents, and goodbyes

The sound of that door kept cheering, and Ming-Kush, Plato, Dara-Octopoda, Bullwinkle,

Pinyin, Stitchcraft, Maris Piper, and Razzles were at the table, drinking Dara-Octopoda's secret tea recipe.

Because she had those tentacles that could hold things with ease, she was training to become a octo-woman waitress that dearly served her friends. And it was that Saturday night (they didn't know tick and tock's present hours) everybody waited for. Ah, I forgot the details. Dara-Octopoda's face was... unseeable, because of the strange cape she was wearing. Her sun yellow eyes could be multidisciplinary, like her tentacles.

Ming-Kush was the criminal we were talking about, a very robust man with a friendly grin, and a friendly sword. He liked Dara-Octopoda's tea a lot.

Plato was a prodigy; a very talented musician and pet. That platypus always wore a baseball cap and always attacked Pinyin when he came with the tea.

Pinyin was that A.I. we were talking about. On his chest, there was a screen so everyone could read his thoughts (ex: "Oops, I cannot make contact with that spill of liquid").

Another strange pet was Maris Piper. For those who don't know, Maris Piper is a kind of potato. Yes, Maris Piper was a dog-sized potato that had legs and an opening there and there.

Bullwinkle was one of the last bunnies; a cheater. He kept moving his left leg when he was talking to somebody.

Razzles. She's the girl that ran away and robbed fifteen shops, only to buy some Razzles (her nickname comes from that). Her true name is Rita and she has a very awesome talent; she can poison people (at will) by touching them with her fingertip. Out of her nails, goes a pinkish ink acid thing that she is immune to.

Stitchcraft was a old class zombie grandpa that was stitched\made by a humble toymaker.

Maris Piper looked through the glass window, at midnight.

"Hey, Stitch. What's Maris looking at?" Razzles enquired, madly gesticulating at the walking potato.

Stitchcraft examined Maris Piper from the bottom to the top.

"She looks at the whole universe, with her little eyes. As they sparkle..." He started.

"Um... Green Guy, what eyes are you talking about? 'Cause she simply has no eyes... only holes that take place."

"Shh, don't intimidate Maris. Don't say she's a blind potato." Said Stitchcraft, gently cutting through his ham, then taking that slimy piece and throwing it into Maris' mouth. "I don't eat anyway, my dear chewing Razzle."

He then lies besides Maris Piper and talks with her like he has that kind of *mental damage*.

Razzles goes to Dara-Octopoda, at the bar and stays there with her, while looking at her speed, when she was still juggling with bottles.

"Tell me, Dara. You know more about Stitchcraft. How come he... survived the war?"

"That's a story I can tell, too." Stitchcraft aforementioned, appearing to be in Razzles' back all that time. "I was a poor shoe shiner in the... uh, forgot the word. My memory is fuzzy." He said, wiping his palms on his green forehead.

"Shoe... shop?" She said.

"Shoe shop named Rrrrrrrghs. A delivery yak said that his well known company, Fan Courier (sounds familiar?) said that he could sponsor our brand, only if we place THEIR brand on the SHOES. And, well... that doesn't matter... how I survived the war... how... Well, I just stayed out of it."

To be continued

Lupa fermecată

ANA BATOVICI

Prolog

Uneori, lupa te poate ajuta să găsești lucruri mici, dar importante, cum ar fi dragostea; ochii sunt lupa sufletului, cu care vedem dincolo de oameni. Dragostea se manifestă în multe feluri și în multe cazuri devine tristețe. În acest caz, o lupă a fost lucrul care a dezvoltat „dragostea adevărată”, un termen des folosit, care poate aduce multă suferință. Însă eu o să vă povestesc o întâmplare fericită...

Fayn este o zână adolescentă, bună la suflet, încântată de natură și de vietățile acesteia. Are tot ce îi trebuie, de la o casă mare, mâncare, la prieteni și o familie care o iubește. Un singur lucru îi mai trebuie: dragostea. În Moors, planeta ei, acest lucru nu este permis decât de la o anumită vârstă, la care fată urmă să ajungă.

Iubire adevărată

E o zi obișnuită, dar frumoasă, de vară. Vântul adie prin părul lui Fayn, apa strălucitoare a lacului cristalin îi gâdilă tălpile picioarelor fine. Colacul de plajă pe care stă o face să se simtă confortabil, iar sucul de fructe tropicale îi încântă papilele gustative. Încearcă să se relaxeze, după Legătură – tradiția în care două suflete îndrăgostite se unesc, mărturisindu-și dragostea adevărată. Acest lucru o încântă, dar o și înfioară în același timp. Îl iubește, vrea să fie aproape de el până în ultima clipă de viață. Lângă el se simte puternică, se simte ea însăși. Nu trebuie să se prefacă, să fie persoana pe care ceilalți o vor.

Firul gândurilor i se întrerupe atunci când cade în apă. Când iese la suprafață, deslușește chipul lui Dain, viitorul ei suflet-pereche, râzând cu gura până la urechi. Fayn începe și ea să râdă, iar în același timp îl stropește pe Dain cu apă peste față. Iese repede de acolo, ascunzându-se după un copac. Se uită în spate, sperând că nu a urmărit-o, dar el o prinde de talie și o trage spre el. Ea se sperie și se aude un țipăt scurt, dar ascuțit. Se întoarce cu fața spre el și îl privește în ochii albaștri, cristalini, ca două safire. Băiatul se apropie de buzele ei trandafirii și catifelte... și o sărută. Am

putea spune că este prima dată când se sărută, singuri, undeva unde să nu îi poată vedea nimeni. Câmpia unde se află, în mijlocul pustietății, e locul ideal în care să-și manifeste dragostea liberi.

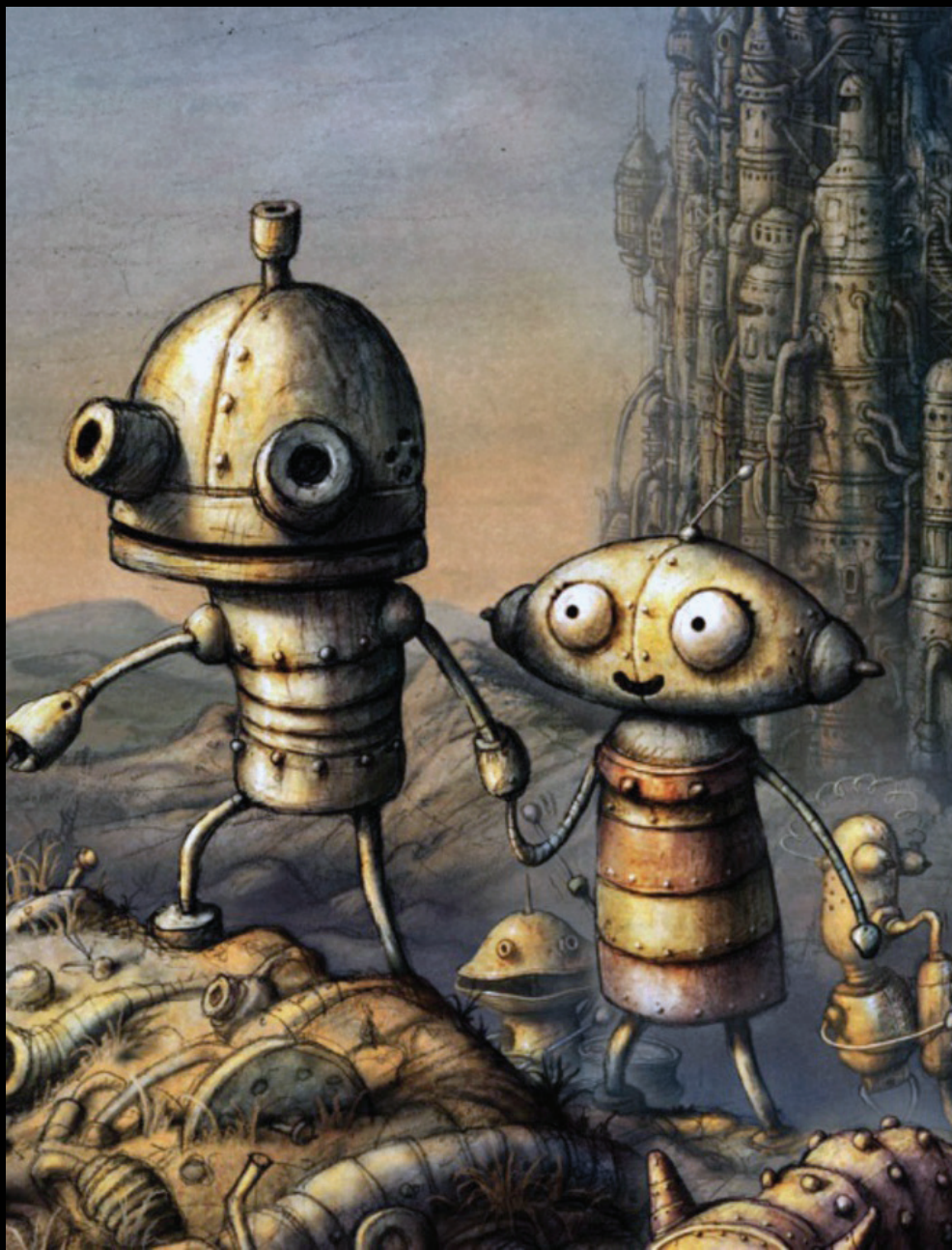
Se opresc din sărut, așezându-se pe iarba verde. Dain aduce un coș, o pătură și o cutie mare, înaltă, albă, cu o panglică roșie de catifea. Întinde pătura, pune coșul pe iarba și scoate din el o prăjitură cu vanilie, frișcă și căpșuni, o găleată cu gheață, unde pune o sticlă de șampanie, șervețele, tacâmuri și încă o cutie, doar că mai mică. Fayn îi zâmbește și amândoi încep să savureze prăjitura delicioasă, pregătită de el. Fiecare îmbucătură îi aduce mai aproape de Legătură, unde grijile sunt șterse, unde totul devine clar.

Gustul parfumat, fin și acidulat al șampaniei completează totul. E un o moment de care ambii se vor bucura mult timp... Imediat ce termină fiecare felia lui de prăjitură, el îi întinde cutiuța și o deschide: înăuntru se află un medalion de aur în formă de inimă, pe care scrie cu diamante scilpitoare "You are my everything". Văzându-l, Fayn știe că e făcut de el, deoarece pe cealaltă parte scrie "From Dain...".

Sare de gâtul lui, aproape dărâmându-l. Lacrimi fine de bucurie îi curg pe obraji îmbujorați. El și-a amintit... aniversarea lor de un an! Îi pune colierul la gât, apoi amândoi se ridică în picioare. Surprizele nu s-au terminat! El ia în mână cutia cea mare și o deschide încet. Când Fayn vede conținutul, pare puțin nedumerită, dar Dain îi spune că acesta a fost cadoul pe care mama sa l-a primit, la Legătură, și mama sa înainte, și tot așa. E în familia băiatului de mult timp, și are o valoare mare, sentimentală.

Cadoul e o lupă, dar nu una ca oricare alta. Are suportul unui glob pământesc, dar în loc de glob, e o lupă mare cu margini aurite și mâner încrustat cu diamante colorate. Dacă te uiți prin obiectiv, vezi dragostea adevărată, poți să o simți, știi că este acolo. Dacă chiar există dragoste între tine și partenerul tău, vei vedea totul frumos, totul îți va zâmbi și vei fi împăcat.

Deodată, totul începe să fie tandru, atmosfera e una de liniște și pace, se simte dragostea în aer. Norii pufoși le zâmbesc, iar vântul îi înviorează. Nimic nu-i mai întristează pe cei doi, nici micile „comete” care plutesc singure, în jurul planetei Moors. Dragostea este singurul lucru căruia, odată ce l-ai prins, nu mai vrei să-i dai drumul! Nu vrei să îl pierzi, vrei să fie doar al tău. Când îți găsești persoana iubită, nimeni și nimic nu mai contează, iar între Fayn și Dain a fost dragoste adevărată!

Casa roboților

ANDRA CARATĂ

Într-o zi cam înnorată, șapte roboței puțin ruginiți doreau să își găsească o casă în care să locuiască. Nu știau ce să facă, așa că au pornit la drum către castelul Regelui Roboților, pentru a-l întreba dacă au și ei dreptul la o casă.

Când au ajuns acolo, au bătut la ușa ușă care despărțea interiorul castelului de toate fiarele dinafara lui. Ușa le-a fost deschisă de niște slujitori. Roboțeii le-au spus că ar dori să vorbească puțin cu regele, iar aceștia i-au lăsat să intre.

În castel se aflau mai multe indicatoare pe care erau desenate niște săgeți care indicau locul unde se afla regele. Roboțeii au urmat săgețile și au ajuns la sala cea mare. Au intrat înăuntru și au zărit tronul aurit. Dintr-odată, au auzit o voce groasă: era regele, care îi saluta pe cei șapte roboți. L-au salutat și ei și și-au spus problema. Regele le-a răspuns că trebuie să urce timp de șase ore pe muntele fieros, iar acolo vor găsi o casă. Bucuroși, au plecat din nou la drum.

Erau la poalele muntelui și se uitau în sus pentru a vedea cât de abrupt este drumul, dar nu era atât de abrupt. Hotărâți, au pornit să urce și, după trei ore de mers, au văzut o chestie care nu era făcută din fier: avea un fel de tub mai gros, maro închis, și avea ceva verde de forma unei sfere. S-au gândit ce-ar putea fi, dar nu au reușit să-și dea seama. După câteva minute de analizat, au găsit un bilețel pe care scria: „Uitați-vă în sus și mă veți vedea. Zâna Fier”. Roboții s-au uitat în sus și au văzut o mică zână, care le-a spus că le va lumina drumul până la casa lor cea nouă, pentru că se face noapte. Roboții i-au mulțumit și și-au continuat drumul.

După alte trei ore de mers, unul dintre roboți a văzut o casă mare și i-a chemat pe ceilalți pentru a vedea și ei ce se află acolo. Zâna Fier i-a urmat și le-a luminat căsuța. Au zărit din nou un bilețel pe care scria: „Această este casa voastră! Sper să va placă! Regele” Pe cât de bucuroși erau, pe atât s-au și întristat, pentru că Zâna Fier nu mai era printre ei. Și-au dat seama că Zâna fusese controlată de rege și că, de fapt, el i-a ajutat să-și găsească minunata casă.

Cei șapte roboți nu au mai stat mult la taclale și au intrat în casă pentru a vedea ce-i aștepta în toți anii pe care-i mai aveau de trăit. În noaptea aceea, ei au fost cei mai bucuroși roboți din Regatul roboților!

Cum își mai umplu oamenii golurile uneori

DARIA ANGHEL

— Auzi, domnule, mai bine n-ai sta acolo, în curând o să vină cineva să ia cărțile alea.

Domnul Ionescu îl privi un moment pe băiatul care-i vorbise și-apoi își continuă lectura. Ținea în mâini o carte de biologie ferferințită, în care găsise studii făcute pe fluturi în anii '50 și se apucase să o citească acolo, în mijlocul anticariatului, în fața teancului unde o găsise. Puțin îi păsa că era opt și douăzeci și anticariatul se închidea la opt fix sau că cineva avea să vină să-i ia cartea. Se părea că se descoperise, cu câteva zeci de ani în urmă, că, dacă oamenii aveau două feluri de celule vizuale care să perceapă lumina, fluturii aveau șaisprezece astfel de celule, receptând cele mai fine raze, pe care le absorbeau în trompele lor minuscule.

— Fie, faci cum vrei, îi zise băiatul și plecă.

Domnul Ionescu se roti un pic prin jur, cu cartea deschisă în mâini, până văzu o agendă cu desene roșii pe copertă, pe care o luă din raft și se îndreptă spre casier. Plăti, puse cartea și agenda în geantă și ieși, trezindu-se într-un București care, în noaptea aceea de toamnă, scliffea din toate părțile, ca un cristal. Centrul nu-i fusese niciodată străin domnului Ionescu: în copilărie își cumpăra covrigi din strada Doamnei și petrecea multe după-amiezi privind fascinat insectele care mișunau în iarba din Grădina Icoanei. După ce terminase Facultatea de Medicină și aflase totul despre tot, înghițind cărți groase, mirându-se că încăpeau atâtea lucruri în spațiul îngust din spatele frunții, începuse să-i placă să observe oamenii.

În ultimul timp, ieșea seară de seară să se plimbe; amurgul îl prindea întotdeauna printre tarabele de cărți de la Universitate. Dar în seara aceasta, ieșind din anticariat, domnul Ionescu simți că-i lipsește ceva, că nu și-ar mai putea continua plimbarea fără să îl apese senzația înnebunitoare de gol, un gol nesfârșit căscându-se în el; simțea că ar putea dormi tot somnul lumii, ar putea iubi toate iubirile lumii, ar putea citi toate cărțile lumii, și tot n-ar fi de ajuns să umple golul uriaș. Hotărî să se întoarcă acasă.

Merse încet spre stație, frigul îl făcea să tremure și-i intra în oase. În fine, autobuzul veni, domnul Ionescu se așeză, ca întotdeauna, pe unul din cele două scaune din spatele geamului de la mijloc. Când în sfârșit ajunse acasă, își scoase geaca, întinzându-se pe marginea patului. Privi absent musculița verde care desena cercuri pe fereastră, zburând încet, până decise să scoată din geantă cartea și agenda.

Se așeză la birou, în dezordinea albă a foilor. Erau aici, pe birou, teancuri de caiete aruncate aiurea, romane începute și niciodată sfârșite, jurnale gândite copilărește, pe care le disprețuia. Deschise agenda la prima pagină, iar cotorul scoase un mic trosnet. Domnul Ionescu începu să scrie; vedea, auzea și simțea pixul lipindu-se și dezlipindu-se de foaie, cu un sunet incert, pe care nu-l putea distinge bine între zgomotul tramvaielor și muzica pe care o ascultau vecinii. Nu putea să scrie, iar golul din el se adâncea. Descumpănit, își luă capul în mâini.

Se gândi atunci, cine știe de ce, la fluturii despre care citise în ziua aceea. Cum ar fi fost un om care să poată percepe și cele mai fine striatii ale luminii? Închis în camera lui, domnul Ionescu avea jumătate de față albastră, de la lampa pe care o ținea pe noptieră; cealaltă jumătate era albă, palidă, și nu era nimeni acolo ca să-l vadă.

Își puse o muzică veche, care curgea în el și-i dezmorțea oasele, și luă din nou pixul argintiu. Începu cu cea mai veche amintire pe care-o avea: asfaltul negru-verzui al drumului care ducea la pădure, pe care mergea de două ori pe zi, la doi ani. Nu făcea decât să pună în pagini totul, clipă de clipă, fiecare tremur al copilăriei, piața Obor, în care se ducea de trei ori pe lună, cu figurile negre care se înghesuiau unele în altele și miile de glezne pe care le văzuse acolo, pentru că nu ridica niciodată capul din pământ. Scria frenetic, mâna îi aluneca pe foaie, ținând strâns pixul, încercând să cuprindă și cel mai mic detaliu: cum sclipea un strop de cerneală vărsat pe lemnul rece al mesei sau poate cum se așezau caietele, contururile colorate ale fiecăruia în parte, în

dezordinea camerei sale. Ani de zile, se strânseseră în el atâtea lucruri, pe care le uitase acolo, și-acum le scotea și le privea în lumină, văzându-le cu o claritate care îl înspăimânta.

Și, în timp ce scria, i se întâmplă ceva straniu. Din el ieși totul, domnul Ionescu se simți curgând întreg în foaie, pe când scrisul mărunț, povestirile și poemele se transferau, pe rând, în substanța sa, începând să-i locuiască ființa. El se dizolvă în foaie, foaia se dizolvă în el, totul deveni un singur organism viu. Domnul Ionescu era singur, mai singur ca niciodată, scria înfierbântat, simțind că nu avea nimic în afară de broboanele de transpirație care, rotunde, sclipitoare, transparente, i se scurgeau pe frunte. Îi era cald. Îi era atât de cald, încât îi venea să-și dea și pielea jos. Fereastra era închisă, dar nici n-avea de gând s-o deschidă. Mai bine așa, să se topească de căldură, scriind. Își ridică fruntea din agenda cu copertile roșii și privi înspăimântat: foile albe aveau viață – „ia uite-le cum sclipesc în lumina slabă a camerei”, își spuse – el și numai el le dăduse suflu.

Lumina albastră a lămpii îi inunda obrazul. Stătea nemișcat și privea în jur. Domnul Ionescu ieșea de sub o strânsoare în care fusese închis ani și ani, fusese un biet și pur vierme care se legănase în neștiință, dar acum își privea crisalida desfăcându-se încet-încet. În transparența ochilor săi, un fluture mătăsos își întindea aripile, iar omul începu să vadă cu ochi de fluture. Atunci, universul s-a deschis; domnul Ionescu a realizat că cerul nu fusese decât craniul, bolta unei ființe imense, care acum se crăpa și-l lăsa să vadă adevărata lume: lumina nesfârșită, pură și crudă, din care se alcătuiau oamenii. Dacă închidea ochii, nu vedea decât un întuneric negru-roșiatic, pe când, deschizându-i, totul devenea lumină, lumini lovindu-se de lumini, lumini vărsându-se în lumini, cum se vărsa soarele pe bănci, în copilăria lui. Cel mai mult însă era fascinat de luminița care strălucea în el când scria, luminița care se mărea și se micșora, în fiecare moment altfel.

Luminile celelalte, de afară, pe care le vedea perfect cu ochii de fluture, în miliardele lor de sclipiri, împreună cu această luminiță, îi dădeau universului viață.

Domnul Ionescu se opri. Îi era cald, cald de tot, și părul îi era ud de transpirație. Se așeză în fața ferestrei, deschise geamul și lăsă frigul să intre. Privi orașul, noaptea era frumoasă și clară. Frigul umfla perdelele; domnul Ionescu se așeză mai confortabil, își luă capul în mâini, pipăindu-și ochii de fluture, își lipi picioarele de calorifer, și așteptă.

Invadați de extratereștri

ALEXA GHIGEA

Capitolul 1 OAMENII

Aveam 5 ani. Pe atunci iubeam extratereștrii foarte mult, poate pentru că mama mea lucra la NASA. Într-o zi, mama mi-a spus că, din cercetările ei despre extratereștri, a aflat că ei locuiesc pe o planetă destul de apropiată și că, într-o bună zi, poate ne vor vizita.

În timp ce afară era o furtună de primăvară cu norii negri că abanosul, care aveau marginile roșiatice de la apus, eu mă uitam la nori și mă gândeam dacă în spatele lor se aflau extratereștrii de care îmi povestise mama și dacă aveau de gând să aterizeze în București.

Capitolul 2 EXTRATEREȘTRII

Între timp, pe planeta extratereștrilor, Tahu, regele ciudățeniilor, a plănuit împreună cu soția sa, Kopaca, să cucerească Pământul, având la dispoziție cele mai bune arme care puteau paraliza oamenii doar cu o singură apăsare de buton.

— Trebuie să cucerim Terra! spuse Tahu. Nu îi mai putem lăsa pe oameni să caute urme de extratereștri și să ne mai umple spațiul de roboți.

Soldații extratereștri au început să strige și să înainteze triumfători spre Terra, călare pe niște urși Grizzly.

Capitolul 3 OAMENII

Când veni ora de culcare, înainte de a mă băga în pat, am văzut pe fereastră urși zburători. La început am crezut că este un vis și am stat să-i privesc împreună cu mami. Mami mi-a spus că urșii sunt călăriți de extraterestri și că ar trebui să mă feresc de ei, dar eu n-o ascultam. În timp ce stăteam în pat, pe mami o sună colegul ei de la NASA, așa că a trebuit să răspundă. Nu am reușit să adorm, fiind speriată din cauza extraterestrilor călare pe urși Grizzly.

A două zi, când familia mea s-a trezit, am dat drumul la radio și am auzit că extraterestrii au preluat controlul asupra lumii. La început eram super-încântată, deoarece puteam să cunosc un extraterestru, așa cum îmi dorisem atât de mult, dar, după câteva momente, am realizat că preluarea lumii de către extraterestri este un lucru foarte grav.

Capitolul 4 EXTRATERESTRII

Fiind regele Terrei, Tahu i-a pus pe cei care lucrau la Casa Albă să-i fie servitori, nu numai lui, ci și celorlați extraterestrii. I-a mai pus să le transmită oamenilor că alimentația le va fi schimbată.

După succesul pe care l-au avut, extraterestrii s-au decis să exploreze și să exploateze Terra, pentru a-și muta semenii pe noua lor planetă, lăsându-i în urmă pe cei bolnavi.

— Dragi locuitori ai Terrei, fiind noul vostru rege, am decis ca NASA să fie închisă DEFINITIV! Spațiul a fost invadat de rachete care ne umpleau fosta noastră planetă de gunoaie, de fum și de ulei. Și trebuie să vă mai spun ceva, de acum încolo, voi veți fi slujitorii noștri, fără niciun comentariu!

În urma anunțului, haosul a pus stăpânire pe întreaga planetă.

Capitolul 5 OAMENII

Toată lumea a ieșit afară din casă, urlând și țipând de parcă cineva ar fi vrut să-i omoare. Nimeni nu a reușit să stea calm, în afară de mine, care aveam o idee. I-am spus mamei că am putea lansa o revoltă împotriva extraterestrilor.

Când haosul s-a mai potolit puțin, cineva a bătut la ușă. Mama a deschis ușa și a văzut o ciudățenie verde care venise să-i fim servitori. S-a așezat pe canapeaua lustruită cu loțiune pen-

tru piele. Mama s-a așezat pe scaunul din bucătărie, când a auzit un țipăt: extraterestrul avea hainele arse!

— Voi, oameni nesuferiți! Cum ați putut lustrui pielea canapelei?! Nu aveți minte?! Puteam să mor!

Tată a surâs puțin, în ciuda nervilor extraterestrului. Mama l-a poftit pe extraterestru în camera de oaspeți, unde avea să locuiască pe vecie.

După câteva minute, după ce oaspetele reuși să adoarmă, cineva sună la ușă, din nou. Am deschis ușa cu teamă, crezând că este un alt extraterestru, dar de fapt era colegul mamei mele de la NASA, care venise cu idei pentru gonirea invadatorilor.

Capitolul 6 EXTRATEREȘTRII

Când semenii extraterestreștrilor au ajuns pe Pământ, a început o furtună îngrozitoare. Aceștia s-au gândit ca a doua zi să le distribuie oamenilor un Manual de Instrucțiuni pentru Integrarea în Noua Viață (MIINV).

A doua zi, când MIINV-ul a fost primit, inclusiv de către copii, a început ora de știri la radio, difuzată de însuși Regele Terrei, Tahu, care sună cam așa:

— Bună dimineața, oameni buni! Din moment ce toată lumea a primit un MIINV, știți sigur că toți trebuie să ascultați știrile de dimineață, difuzate de MINE, Regele Tahu. Astăzi sărbătorim prima zi de la cucerirea Terrei! Wow! Ce tare! Astăzi, la micul dejun, Cofetăria King vă oferă Omleta Terorii, făcută din țânțari! Știu că vi se pare scârbos, dar va trebui să vă obișnuiți! Vă iubesc mult și vă urez o Integrare frumoasă!

După minunata urare făcută de către Regele Tahu, oamenii au fost transportați la cea mai apropiată cofetărie, deși nu prea conta la care mergeai, pentru că toate aveau aceleași mâncăruri și băuturi, pe care oamenii nu prea le savurau.

Capitolul 7 OAMENII

Mă uitam dezgustată împreună cu părinții mei și colegul mamei mele de la NASA care a rămas peste noapte la noi acasă. Când ospătărița a venit la noi la masă să comandăm, eu am fugit repede la baie, gata-gata „să dau la boboci”.

Până la urmă, mama mi-a comandat un smoothie de Cortef, care era un fruct de pe planeta extraterestrilor și care nu avea gust rău. Din păcate, laptele fusese confiscat și STRICT interzis, conform MIINV-ului, așa că am fost obligați să cultivăm doar hrană consumată de către extraterestri. Cu greu, eu și familia mea am reușit să terminăm PRIMUL nostru mic dejun extraterestru.

Capitolul 8 EXTRATEREȘTRII

Mândru de noile sale reguli și de noul sau popor, regele Tahu și-a luat o mică „vacanță”. S-a întors pe planeta sa natală, unde s-a întâlnit cu cei bolnavi, lăsați în urmă de către semenii lor.

În jurul lui, Tahu vedea numai morți și bolnavi. Inima lui se îndurera și ochii i se umpleau de lacrimi văzând ce a devenit planeta sa. Împreună cu Kopaca a luat decizia de a trimite soldați-oameni, care să curețe extraterestrii cu probleme, lăsându-le planetă natală curată.

Capitolul 9 OAMENII

După cinci ani de la cucerirea planetei de către extraterestri, NASA și-a reunit în secret grupul și a format o REVOLTĂ împotriva lor, la care am participat și eu. Ne-am gândit să-i atacăm noaptea, când ei dorm și devin mai puternici, pentru că atunci sunt inconștienți. Înainte de ora mea de culcare, le-am propus celor de la NASA să aștepte până la miezul nopții înainte să acționeze, deoarece extraterestrii sunt cu ochii-n patru înainte de miezul nopții.

Capitolul 10 EXTRATEREȘTRII

Extraterestrii au auzit ce au vorbit oamenii și au decis să pună plase și capcane în locurile în care oamenii vor călca. Acestora nu le convenea ideea de a lucra înainte de miezul nopții, dar era pentru binele lor, așa că s-au apucat de treabă imediat ce au auzit planul oamenilor. Au izolat fiecare casă locuită de oameni pentru a micșora numărul de participanți în distrugerea lor. La miezul nopții, după ce toți extraterestrii au terminat de izolat oamenii și de plasat capcanele, nu se mai auzea niciun sunet, în afară de cântecul greierilor.

Capitolul 11 OAMENII

Din fericire extraterestrii nu ne-au izolat pe cei din „REVOLTĂ”, pentru că ei nu au căutat peste tot, așa cum au crezut că au făcut. Cei de la NASA și cu mine eram singurele ființe care mai cotrobăiau pe afară. Ne-am îndreptat ușor-ușor spre fosta Casă Albă, care între timp devenise o ruină plină de creaturi ciudate. Pe măsură ce ne apropiam, coechipierii cădeau în capcanele plasate de către extraterestri. Deveneam din ce în ce mai puțini. Când în sfârșit am reușit să ajungem în fața Casei Albe, rămăsesem doar 15, dintre aceștia 4 femei, 10 bărbați și eu. Nici măcar bărbații nu se sinchiseau să deschidă ușa, așa că am făcut-o eu!

Capitolul 12 EXTRATERESTRII

Extraterestrii auzeau scârțâieli de ușa, dar nu puteau să se miște, deoarece erau paralizați. Încercau să țipe, dar nu puteau spune nici măcar: „A!”, așa că au așteptat să vadă ce se întâmplă.

Capitolul 13 OAMENII

Imediat după ce ușa se deschise, un bec roșu se aprinse și începu să licărească. Am alergat până am ajuns în biroul lui Tahu și al Kopacăi.

Acolo am găsit bombe atomice, cuțite și multe alte lucruri care puteau aduce moartea. În timp ce unii răsfoiau cărți și acte, iar alții răscoleau sertarele, am văzut o cheie pe care scria: NAVA DE TRANSPORT. Împreună cu mama mea, am descoperit hangarul în care extraterestrii țineau navele. Ne-am gândit să ne mutăm pe planeta lor, deoarece ei au distrus-o pe a noastră. A fost o decizie grea, dar a meritat!

Acum, că toți oamenii locuiesc pe fosta planetă a extraterestrilor care se pare că are mai multe resurse decât a noastră, medicii au devenit mai buni în tratarea oamenilor, de polițiști nu mai este nevoie, deoarece pe hoți și criminali i-am lăsat pe Terra, iar noi, oamenii, am aflat în sfârșit că extraterestrii chiar există.

Interviu cu scaunul nr. 13 din Ateneul Român

RALUCA LUZI

Raluca: Ce ne puteți povesti despre tinerețea dumneavoastră?

Scaunul: Am apărut odată cu Ateneul, prin 1887. Am fost al 13-lea din sală. În trecut, doar nobilii veneau pe aici, dar oricum nu se așezau pe mine, cică aveam nu-știu-ce număr ghinionist sau ceva de genul ăsta.

R: Vi se pare mai interesant acum?

S: Acum spectacolele nu sunt la fel de frumoase ca înainte, iar vizitatorii nu prea mai respectă codul bunelor maniere. De exemplu, un băiețel se juca pe telefon și alții ascultau muzică asurzitoare, chiar nepotrivită pentru gusturile mele clasice și armonice.

R: Care sunt compozitorul și melodia dumneavoastră preferate?

S: Îmi plac „Dunărea albastră”, de Johann Strauss și „Oda bucuriei”, de Bethoveen. Cel mai mult îmi place muzica lui Bethoveen. Are o sensibilitate ascunsă și pătrunzătoare. De asemenea, corurile produc o armonie desăvârșită.

R: Ce părere aveți despre muzica contemporană?

S: Mi se pare cam plictisitoare, deoarece folosește un limbaj nepotrivit și se repetă aceleași idei. Înainte, fiecare melodie avea o finețe aparte.

R: Ce ați vrea să ascultați în Ateneu?

S: Aș dori să văd o trupă mai „cuminte” care să cânte muzică frumoasă, o melodie adevărată.

R: Aveți amintiri de când erați copac?

S: Păi... eram într-o pădure mare și deasă și în mine locuiau o familie de veverițe, două familii de privighetori și, la rădăcini, o familie de cârțițe. Niște pădurari nemernici m-au tăiat și m-au trimis la o editură, însă cei care au construit Ateneul Român m-au salvat de acolo și m-au transformat în ce sunt acum și în scaunul nr. 14. Uneori, mai vorbim după program.

R: Cui ați vrea să-i mulțumiți și pentru ce?

S: Aș vrea să le mulțumesc domnilor și doamnelor de serviciu, fără de care aș fi mereu plin de praf.

R: Va doare spatele?

S: Da, dar nu pot să mă așez și stau în picioare de când mi-au fost cioplite.

R: Care a fost cel mai emoționant moment din existența dumneavoastră?

S: Atunci când nu mai erau destui bani adunați și noi, scaunele deja sculptate, așteptam cu sufletul la gură să vedem dacă ne vom îndeplini menirea în Ateneul Român sau dacă vom fi donate „ministerului” despre care tot vorbea tâmplarul.

R: Aveți cunoștințe despre tehnologia modernă ?

S: Am găsit un telefon pierdut. Cu ajutorul tuturor scaunelor, vom înțelege cum să-l folosim.

Raluca: Ce v-ați dori pentru omenire?

Scaunul: Mi-aș dori ca oamenii să aprecieze mai mult muzica clasică.

Porculețul Porumb

PETRA PASCU

Sunt la cârciumă... însă nu beau bere... Nu mai vreau, dă când oi trecut pân' experiența aia... Ei bine... nu m-oi prezentat... îs Porumb... fostu' porc bețivan... Da' m-oi lăsat dă băut... Dâ'n' experiența aia cu RiRi... Săracu'... Mereu o fost un robot incomplet... Dă la naștere... Săracu'... Da' acu-i într-un loc mai bun... Adică o murit... Săracu'... Da... Da' RiRi o murit cu gând ferșit că și-o îndeplinit visu'... Da... I-am luat interviul lu' Obama... Da...Și ce mai interviu... Io l-am scris... RiRi a citit în limba aia ciudată a omenilor... suna cam așa: Bu-nă O-ba-ma... Io și por-cul Po-rumb om stră-bă-tut un drum a-tât de lung ca să te în-tre-băm ce fel dă be-re bei în ge-ne-ral... Și Obama, râzând, o răspuns... El Torro... dragii mei... acum haideți cu mine la masă... Și săracu RiRi... care ș-așa era schilod și pă deasupra avea și toate roțițele supra-încălzite dă la blăstămata aia dă călătorie... o explodat d-atâta fericire... Săracu'...Și ce băiat dă treabă era... Mda... Cam trist... Da...

Da' povestea o început mai vesel... Da... Iăram în aceeași cârciumă... Da... Numa' că atunci eram mai tânăr... Da... Și mare bețivan... Da... Băusem vreo cincizeci și șapte dă pahare dă bere... Nici nu-mi amintesc ce marcă... Nu... După aia m-oi dus la nevastă-mea... o murit și ea săraca... și la copilașii mei... s-or făcut flăcăiași mari și frumoși... Da... Și Lila... nevastă-mea... săraca... când m-o văzut așa dă bețiv... mi-o spus că o văzut ea nu știu ce afiș în care un roboțel își caută un partener ca să-i ia un interviu lu' Obama... Da' pân' la Obama iera drum lung, pân' deșert... i-am spus io... da' ea mi-o răspuns că s-o gândit ea cu mintea ei dă scrofiță că mi-ar prinde bine puținică mișcare... Pân' la urmă m-o înduplecat și m-oi dus la robotu' cu pricina... și-așa o început aventura...

Va urma

închid!

adevărul

În

lavă.

unde

este

Divina

primăvară

DIN

lumea

ta?

Cine

este

Eroul

cel mai mare

umplut

cu

AUR?

Ochelarii

Scanează

RĂZBUNAREA

Misiune posibilă:

EȘTI

EFFECT

ul care

EXPERIMENTEAZĂ

performantă.

Damian și Luca.

ACADEMIA MOTANOV

Ateliere creative pentru copii și tineri

www.motanov.ro